

Onder
het Noorderlicht

*Seizoen
vol genade*

The background of the poster features a woman in a period dress with a lace collar and a pearl brooch, looking off to the side. Below her, a smaller scene shows a man in a hat driving a horse-drawn wagon through a field with autumn trees. To the right is a small white house with a blue roof and a bell tower.

LAURAINÉ
SNELLING

Onder het noorderlicht

Seizoen vol genade

Lauraine Snelling

Roman

Vertaald door Gerda Lok-Bijzet

Uitgeverij de Parel – Doornenburg

1

AUGUSTUS 1910

De schommelstoel op de veranda maakte net dat ene verschil. Nilda Carlson grijnsde naar haar schoonzus en hartsvriendin Signe. 'Er staan dan nog wel geen meubels, maar toch voelt dit huis al echt als een thuis.'

Signe glimlachte. 'Knijp me eens. Het lijkt wel of ik droom.'

Dat liet Nilda zich geen twee keer gezeggen.

'Au.' Signe wreef over de rode plek op haar arm. 'Ik maakte maar een grapje.'

'Weet ik, maar zo vaak krijg ik dat aanbod niet. Maar geloof het of niet – je staat op het punt te verhuizen naar je allereerste zelfgebouwde huis! Ik kan niet wachten tot het feest om het huis in te wijden, morgen. Er moet nog wel een hoop gebeuren, maar vanavond zul je voor het eerst echt in dit huis slapen.'

'Terwijl we toch in het huis van Gerd zullen blijven koken en eten totdat ons fornuis gebracht wordt.' Signe liet zich in de schommelstoel zakken en schudde haar hoofd. Ze keek Nilda aan. 'Ik heb een idee. Het spookt echt al tijden door mijn hoofd.'

'Ik denk dat ik weet waarover je het hebt.' Nilda legde haar hand op Signes schouder. 'Je wilt dat Gerd bij jullie intrekt.'

Signe knikte. 'Hoe weet je dat? Het zou zo veel verschil maken. Ik

kan het niet over mijn hart verkrijgen om haar en Kirstin uit elkaar te halen. Ze kan in de slaapkamer naast de keuken slapen, zodat ze de trap niet op en af hoeft. Rune vindt het ook een goed idee. Hij zei dat hij er zelf ook al over had zitten denken.'

'Dan zou je haar meubels moeten meeverhuizen, of in elk geval een deel ervan. Wanneer wil je het haar vertellen... eh, vragen?'

'Morgen, misschien. Als we zo lang kunnen wachten. Misschien vanavond al.'

Dat betekent dat alleen Ivar en ik nog overblijven.

Ze zagen Bjorn, Signes oudste zoon, komen aanrijden in de wagen, waarin hij het touwbed dat op zolder had gestaan vervoerde, samen met het beddengoed en de koffers die Signe en Rune nog geen jaar geleden uit Noorwegen hadden meegenomen.

'Zo veel veranderingen in zo'n korte tijd.' Signe liet haar hoofd tegen de rugleuning van de stoel rusten. 'Zo veel veranderingen in die luttele drie maanden die Ivar en ik hier nu wonen. Kom, dan helpen we met uitladen, zodat we de bedden vast op kunnen maken. Hoewel, jouw bed is het enige bed dat echt veel tijd kost. We hebben hooguit een minuutje nodig om de stromatrassen van de jongens op de grond te gooien.'

'Welke kamer wil je?' riep Rune, terwijl hij en zijn jongere broertje Ivar het tweepersoonsbed naar boven tilden. De hal en de slaapkamers stonden vol planken, die als muren zouden dienen. Nu waren de kamers nog afgebakend met kale latjes, waar de planken straks tegenaan zouden worden getimmerd. Het vastzetten van de binnenmuren was een uitstekende klus voor stormachtige dagen of strenge winters.

Nilda glimlachte naar haar vriendin toen ze de trap op liepen. 'Je mag een kamer kiezen!'

'I-ik...' Signe keek van de ene deur naar de andere.

Rune en Ivar keken hoofdschuddend toe.

'Ik...' Signe haalde diep adem en wees naar de kamer aan de oostzijde. 'Ik wil die kamer, zodat ik 's ochtends de zon kan zien opko-

men. Ik ben altijd al dol geweest op de zonsopkomst.’

‘Hoe weet je dat nou?’ vroeg Rune. ‘Rond die tijd ben je vaak al in de keuken.’

‘Nou, nou, Rune Carlson, je hebt zojuist een grapje gemaakt.’ Nilda wierp Ivar een grijns toe. ‘Zorgen jullie er nou maar voor dat de klus hier geklaard wordt, dan ontfermen wij ons wel over de rest van de lading.’

Terwijl de mannen het bed in elkaar zetten, laadden de beide vrouwen de wagen uit. Wat in de wagen nog als een enorme hoeveelheid meubels had geleken, zag er in de verder lege kamers maar armetierig uit. Ze zetten de koffer uit Noorwegen onder het raam aan de andere kant van de overloop en legden de stromatrassen en het beddengoed van de jongens in de kamer naast die van Signe en Rune.

‘Mor?’ riep Leif onderaan de trap. ‘We hebben de boontjes geplukt en gedopt. Tante Gerd zei dat ik tegen u moest zeggen dat Kirstin u mist.’

De twee vrouwen lieten hun emmers met sop staan en liepen gauw terug naar het andere huis om te helpen met het inmaken van de bonen en ervoor te zorgen dat Kirstin het niet op een krijzen zou zetten – iets wat ze haast nooit deed, maar als ze het deed, was het tot in de wijde omtrek te horen.

Kirstin was weer haar vrolijke zelf, de ketel met bonen stond op het vuur en Signe vulde juist de weckpotten met de overgebleven bonen toen Gerd haar riep voor het eten.

‘Het bed staat,’ zei Rune toen ze allemaal om de tafel zaten. ‘Ik had gehoopt dat ik de andere bedden nu ook al klaar zou hebben, maar...’

‘Maar je bent nog steeds druk met de afwerking van het huis.’ Gerd keek Rune streng aan. ‘Kijk uit dat je niet net zo geobsedeerd raakt met je huis als Einar was met het kappen van bomen.’

Allemaal staarden ze Gerd aan. Nilda hield wijselijk haar mond. Tante Gerd Strand zei niet veel, maar als ze iets zei, kwam er altijd

wel een wijze raad uit haar mond. Sinds haar echtgenoot Einar zes weken geleden plotseling was gestorven, was ze een heel andere vrouw geworden – het type vrouw waarvan niemand ooit verwacht had dat ze dat zou worden.

‘*Takk* voor de waarschuwing, tante Gerd,’ zei Rune en hij knikte vriendelijk. ‘De meeste dingen die ik vóór het feest gedaan wil krijgen, zijn wel goed te doen, maar niet per se noodzakelijk.’

Nilda wierp een blik op de rijzende broden in de broodpannen. Er stonden ingemaakte bonen op het fornuis, morgen zouden ze boontjes koken voor bij de bacon en dan stond er ook nog gerookt hertenvlees in de oven.

‘Ik denk dat u vanmiddag maar even een dutje moet doen samen met Kirstin, tante Gerd. U hebt harder gewerkt dan wij allemaal bij elkaar,’ stelde Signe voor.

‘Dit is het eerste feest dat we hier vieren. Het werd weleens tijd.’ Er gleed een afwezige blik over Gerds gezicht. ‘Ik heb altijd gedroomd over goed contact met de burens en theevisites en zo, net als thuis. Maar eerst waren Einar en ik alleen maar aan het werk en daarna...’ Haar stem stierf weg. Ze slaakte een diepe zucht en knikte. De afwezige blik verdween weer van haar gezicht. ‘Maar nu is alles anders.’

Ze aten in stilte en keken hun tante allemaal verwachtingsvol aan.

Ze knikte vastberaden. ‘Nu kunnen we – kan ik – eindelijk op-nieuw beginnen.’

De stilte hield aan. Niemand leek zelfs adem te durven halen. Kirstin zette haar schommelstoel in beweging en sabbelde op haar vingers.

Leif wendde zich tot tante Gerd, die naast hem zat. ‘Er komt een echt feest met veel lekker eten.’

‘En muziek en dans.’ Ivar gaf zijn broer een por. ‘Misschien dat zelfs jullie *far* nog wel een dansje zal wagen,’ zei hij tegen de jongens. ‘Hij roept altijd dat hij twee linkervoeten heeft die elkaar alleen maar doen struikelen.’

‘Kunt u wel dansen?’ vroeg Leif aan tante Gerd.

Ze knikte. 'Vroeger wel. Als ik het probeer, wil jij dan met me dansen?'

'Als u het me leert.'

Ze stak hem een hand toe. 'Afgesproken.'

Hij nam haar uitgestoken hand in de zijne. 'Afgesproken.' Leif schoof opgewonden heen en weer. 'Dat feest wordt echt helemaal geweldig.'

Ik hoop maar dat de mensen niet te bang zijn om te komen. Einar had veel vijanden gemaakt; in feite was niemand erg dol op de Strands. Nilda hoopte met haar hele hart dat daar gauw verandering in zou komen. Ze deed haar best om haar twijfels niet te laten blijken. Soms waren herinneringen maar moeilijk te verdrijven.

Die avond, toen ze klaar waren met eten, de karweitjes gedaan waren en de vuurvliegjes voorzichtig twinkelden in het schemerlicht, ravotten de jongens wat bij het nieuwe huis, terwijl de volwassenen genoten van hun laatste kopje koffie op de veranda van het oude huis.

'Tante Gerd, Signe en ik hebben iets bedacht en we hopen dat u het ermee eens bent,' zei Rune.

Gerd zat met Kirstin te spelen en keek verrast op. 'En wat mag dat dan wel niet zijn?'

'We willen graag dat u bij ons in het nieuwe huis komt wonen. U kunt uw intrek nemen in de slaapkamer naast de keuken, zodat u de trap niet op hoeft en, nou ja, we zouden het gewoon heel fijn vinden.'

'We denken dat het makkelijker is,' voegde Signe er zachtjes aan toe. 'En beter.'

'I-ik... Maar het is jullie huis.'

'Niet echt. Het is vooral *ons* huis. Niet het huis van de Strands, of dat van de Carlsons, maar het huis van ons allemaal. Misschien spreken we straks van het oude en het nieuwe huis, maar beide huizen zijn evengoed van u als van ons.'

Nilda wachtte gespannen op Gerds antwoord. *Alstublieft*, smeekte

ze vanbinnen. *Het zou voor iedereen het beste zijn.*

Gerds stem was hees van de tranen. 'Ik...' Er viel opnieuw een stilte, die onderbroken werd toen Gerd luidruchtig haar neus snoot. 'Mag Kirstins bed dan ook in mijn kamer staan?'

'Als u dat fijn vindt. Hoewel, u weet toch dat ze 's nachts af en toe wakker wordt?'

Nu ze negen maanden oud was, werd Kirstin soms midden in de nacht wakker. Ze trok zich dan op aan haar ledikantje, rammelde aan de spijlen en kletste honderduit, net zo lang tot haar *mor* haar bij zich in bed nam en voedde tot ze weer in slaap viel. Ze noemden haar gekscherend hun nachtuiltje.

'Ik kan haar niet alles geven wat ze nodig heeft, maar ik weet wel hoe ik om hulp moet vragen,' zei Gerd.

'Is dat een "ja"?' vroeg Rune.

'Ja. Ik kan niet in woorden uitdrukken hoe dankbaar ik ben, dat... dat jullie na alles wat er gebeurd is, echt willen dat ik bij jullie kom wonen in het nieuwe huis. Ik heb hier een fantastisch huis, maar, zoals je al zei, op deze manier zou ik de baby elke dag kunnen zien en...' Ze snifte. *'Takk. Tusen takk.'*

Signe knikte even. 'Goed. Dan zullen we uw bed naar het nieuwe huis verplaatsen. Bedenk ook even welke andere spullen u graag zou willen meenemen.'

Gerd monterde op. 'Als ik verhuis, zouden we hier het weefgetouw en spinnenwiel kunnen neerzetten. Nilda en Ivar kunnen hier wonen en als Gunlaug ooit besluit te komen, kan zij hier ook wonen. Dan kunnen we hier een vrouwenatelier beginnen en voor Rune een extra werkplaats naast de schuur bouwen, waar hij in de winter ski's en meubels kan maken.' Ze knikte vastbesloten, alsof ze een uitroep-teken aan haar zin wilde toevoegen.

Rune glimlachte. 'Dat klinkt alsof u het al helemaal hebt uitgedacht.'

De jongens kwamen slippend tot stilstand bij het verandatrapje. 'Is er nog taart over? We hebben trek. En daarna gaan we vast naar

het nieuwe huis, goed?’ Knute en Leif struikelden bijna over hun woorden.

Nilda haalde de petroleumlamp uit de keuken en zette hem midden op de tafel. ‘Is er nog meer koffie?’

‘*Nei*, het fornuis is al bijna uit. Wat dacht je van karnemelk?’ stelde Signe voor. ‘Knute, zou jij alsjeblieft de kan uit het koelhuis willen halen? Dan snijden wij de taart vast aan.’

Toen iedereen weer aan tafel zat, keek Rune om zich heen naar zijn familieleden. ‘Als we op deze manier doorgaan, hebben we straks een grotere tafel nodig.’

‘Nou, gelukkig is de keuken in het nieuwe huis groter.’ Ivar grinnikte. ‘We kunnen er maar beter vast mee aan de slag gaan, Rune. Denk je dat de houtwerf genoeg walnoten- of esdoornhout heeft? Of wil je liever den gebruiken?’

Gerd knikte. ‘Ik denk dat je beter dennenhout kunt gebruiken. Dat lijkt mooier, ook al is het hout wat zachter. Ik herinner me nog dat Einar ooit een draagbare zaagmolen heeft gehuurd om een van onze dennenbomen om te zagen. We hebben daar het kippenhok en de werktuigschuur van gebouwd en ook een deel van het hek. Ligt er niet nog een stapel timmerhout achter de werktuigschuur?’

‘Een deel daarvan hebben we gebruikt voor het varkenshok. De biggetjes hadden meer ruimte nodig om te groeien en rond te rennen.’ Leif gooide stiekem wat taartkruimels naar zijn inmiddels al bijna volwassen puppy Rufus, die als een Siamese tweelingbroer aan Leif vastgeplakt zat. Toen Einar was gestorven had hij de witte puppy met zijn bruine en zwarte vlekjes cadeau gekregen van de Bensons. Leif grinnikte toen hij de blik van zijn *mor* ving. De afspraak dat hij de hond geen hapjes mocht voeren en niet op de veranda mocht laten slapen was kennelijk wat in de vergetelheid geraakt.

Toen de taart verorberd was, verzamelden Rune en zijn gezinsleden hun spullen en liepen in het gelid naar buiten.

Op de veranda omhelsde Gerd ieder van hen alsof ze voor langere tijd op reis gingen. ‘Ik weet het, ik weet het, het lijkt mal, maar...’

Signe schoot in de lach. ‘Zo mal is het niet. Wij zijn juist degenen die mal zijn, omdat we per se in het nieuwe huis willen slapen voordat het helemaal af is. Het openingsfeest is nog niet eens geweest. Er is nog geen oven of wasbak of wat dan ook te vinden. Maar er staan al wel wat bedden, althans, die van ons en Kirstin.’

‘Tot morgenochtend, tante Gerd.’ Leif zwaaide nog één keer voordat hij en Knute een sprintje trokken naar het pas geverfde huis dat wit afstak tegen de donkere dennenbomen.

‘We moeten niet vergeten om dominee Skarstead te vragen of hij het huis wil zegenen,’ zei Nilda toen ze Gerd volgde naar de keuken. ‘Die afwas doe ik morgenochtend wel.’

‘Het lijkt hier nu al zo vreselijk stil.’ Gerd liep naar haar slaapkamer. ‘Welterusten.’

‘Welterusten.’ Nilda zette de bordjes en de glazen in het afwasteiltje. Het water was nog warm genoeg, maar ze besloot toch om achter Ivar aan de zoldertrap op te klimmen. Over de breedte van de zolder hing een laken dat de ruimte afscheidde in twee afzonderlijke slaapkamers. Op een dag zouden ze de zolder helemaal afmaken, maar eerst hadden ze fatsoenlijke bedden nodig.

Ze ging op haar veldbed liggen en voelde hoe de slaap haar overviel. *Eindelijk rust.*

Nei, nei! *Laat me met rust! Nei! Niet weer!*

Nilda duwde tegen zijn borst en sloeg met haar vuisten op hem in, maar de man bleef haar polsen omklemmen. Hij drukte haar tegen de muur en friemelde aan haar onderrok. Ze rukte haar hoofd opzij en schopte tegen zijn schenen.

‘Ik houd wel van een pittige tante,’ gromde hij in haar oor. ‘Ik heb een hoop geduld gehad, maar nu ben ik moe van al dat wachten.’

Nei!’ Ze hijgde onder het gewicht van zijn lichaam dat haar tegen de muur drukte. ‘God, help me toch, ik kan dit niet aan. Nei!’

‘Nilda, stop. Het is al goed. Het is maar een droom.’ Ivars stem onderbrak haar geschreeuw. Hij schudde aan haar schouders.

Nilda worstelde zich los uit de lakens. Haar adem stokte in haar keel. De duisternis van de zolderkamer voelde veilig. Niemand viel haar lastig.

‘Je bleef maar schreeuwen. Wat droomde je?’ vroeg Ivar.

‘Dreng. Dreng Nygaard viel me aan. Ik kon niet loskomen.’ Ze hapte naar adem.

‘Het was een nachtmerrie. Hij is hier niet. Nilda, hij zal je nooit kunnen vinden. Hier ben je veilig.’

‘Maar hij zei dat hij wraak zou nemen.’

‘Dreng is een en al bedreiging en bombast. Misschien is hij al wel van de honger omgekomen. Hij weet tenslotte niet wat het is om te werken en zijn *far* heeft geweigerd hem geld mee te geven. Hij heeft alleen het bootkaartje betaald en Dreng bij het schip afgeleverd. Maar verder is hij volledig aan zijn lot overgelaten.’

‘Weet je dat zeker?’

‘We hebben gedreigd om aan iedereen te vertellen wat er gebeurd is. Meneer Nygaard was vreselijk woest toen hij hoorde dat zijn zoon zich zo misdragen heeft.’

Nilda haalde diep adem en slaakte een zucht. Het was gewoon een droom. Een afschuwelijke droom, dat wel, en zo levensecht. Maar natuurlijk wist ze dat Dreng haar hier nooit zou kunnen vinden.

Uitgestrekt op haar met hooi gevulde matras staaarde ze uit het raam naar de sterren en probeerde ze haar innerlijke rust terug te vinden. Haar leven was in korte tijd zo erg veranderd. Wat zouden de komende maanden haar brengen?

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel.nl

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Lees ook wat er aan dit verhaal voorafging in:

De beloften van de dageraad

Onder het noorderlicht – I

Kansen zijn schaars in Noorwegen, dus wanneer Rune en Signe Carlson een brief ontvangen van Runes oom, Einar Strand, waarin hij hun aanbiedt geld van hem te lenen voor een overtocht naar Amerika, accepteert Rune het aanbod. Signe wil liever niet vertrekken, maar legt zich toch bij de keuze van haar man neer.

Het leven in Noord-Minnesota is echter veel zwaarder dan Signe zich had voorgesteld. Oom Einar en tante Gerd zijn strenge, veeleisende mensen, en Signe en haar gezin moeten hard werken om de schuld te vereffenen. Bang dat ze nooit een eigen stuk land en huis zullen krijgen, begint Signes vertrouwen in God te wankelen en vraagt ze zich af: Hebben ze een fout gemaakt door te komen? En zal er wel ooit een dag aanbreken dat ze het leven zullen hebben waarvan ze hebben gedroomd?

De beloften van de dageraad | Lauraine Snelling |

ISBN 9789492408600 | 384 pagina's | € 20,99

De hoop van nieuwe morgens

Onder het noorderlicht – II

Nilda Carlson vertrekt samen met haar broer Ivar naar Amerika om te gaan wonen bij haar oudste broer, Rune, en zijn gezin, in de noordelijke bossen van Minnesota. Rune en Signe Carlson zijn blij als ze vernemen dat Nilda en Ivar naar Minnesota komen, maar het leven op de boerderij van de Strands blijft ondanks de verbeterde verhoudingen moeilijk en zwaar. Rune wil een eigen huis voor zijn vrouw en kinderen bouwen, maar oom Einar is alleen maar bezig met zijn eigen ambities en weigert te helpen. En dat niet alleen, hij verbiedt iedereen van de gemeenschap om een voet op zijn land te zetten, waardoor Rune maar moeilijk hulp kan krijgen.

Wanneer een tragische gebeurtenis duidelijk maakt waar oom Einars woede en afstandelijkheid vandaan komen, is het meer dan ooit nodig dat ze schouder aan schouder staan en een echte familie zijn.

De hoop van nieuwe morgens | Lauraine Snelling |

ISBN 9789492408808 | 336 pagina's | € 20,99

*Net als er zich kansen voordoen, keert er een
gevaar uit haar verleden terug*

Nilda Carlsons dromen staan op het punt om uit te komen. Hoewel haar eerste maanden in Amerika moeilijk waren, lijkt haar leven steeds meer op de dagdromen die ze had in Noorwegen. Samen met haar familie werkt ze nu op hun boerderij en hakken ze bomen voor timmerhout. Alles gaat eindelijk goed komen.

Als Nilda een baan krijgt aangeboden door een rijke zakenvrouw in het nabijgelegen stadje Blackduck kan ze niet geloven dat ze zo veel geluk heeft. Dit is haar kans om te leren hoe ze zich in de wereld van handel en de gegoede kringen moet bewegen. Maar het leven in de stad komt met een prijs: de man die Nilda in Noorwegen heeft geprobeerd kwaad te doen, is in Blackduck gearriveerd. Hij beweert een nieuw begin te hebben gemaakt, maar telkens als ze hem ziet, komen haar angsten terug. Kan ze zich ertoe zetten om hem te vergeven en verder te gaan, of zal ze altijd in het verleden blijven steken? En is hij echt te vertrouwen?

Seizoen vol genade is het derde deel van de serie Onder het noorderlicht – een familie-kroniek over de Noorse familie Carlson die in een vreemd land vecht voor een gelukkige toekomst. Eerder verschenen De beloften van de dageraad en De hoop van nieuwe morgens.

isbn 978-94-93208-15-5

